

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 22. oujka 2006.

Apostoli, svjedoci i poslanici Kristovi

Draga braćo i sestre,

Poslanica Efeanima predstavlja nam Crkvu kao zdanje nazidano "na temelju apostola i proroka, a zaglavni je kamen sam Krist Isus" (2,20). U Otkrivenju uloga je apostola, ili točnije Dvanaestorice, pojašnjena u eshatološkom viđenju nebeskog Jeruzalema, predstavljenog kao grada čije zidine počivaju na "dvanaest temelja, a na njima dvanaest imena dvanaestorice apostola Jaganjčevih" (21,14). Evanđelja se slau kad izvješćuju da je poziv apostola obiljeio prve korake Isusova djelovanja, nakon krštenja što ga je u vodama Jordana primio od Krstitelja.

Prema Markovu (1,16-20) i Matejevu (4,18-22) izvještaju, prizorište je poziva prvih apostola Galilejsko jezero. Isus je nešto ranije započeo s propovijedanjem Kraljevstva Bojega, kad se njegov pogled zaustavio na dva para braće: Šimunu i Andriji, te Jakovu i Ivanu. Riječ je o ribarima, zauzetim svojim svakodnevnim poslom. Bacaju i krpaju mreže. No, očekuje ih drugačiji ribolov. Isus ih odlučno poziva, a oni ga spremno slijede: postat će "ribarima ljudi" (usp. *Mk* 1,17; *Mt* 4,19). Luka, premda slijedi istu tradiciju, donosi razrađeniji izvještaj (5,1-11). U njemu je vidljiv hod vjere prvih učenika, te se pojašnjava da im poziv na nasljedovanje dolazi nakon što su bili odslušali prvu Isusovu propovijed i doivjeli prve čudesne znakove što ih je on učinio. Osobito čudesan ulov ribe predstavlja neposredni kontekst, te postaje simbol poslanja "ribara ljudi" koje im je povjereno. Sudbina ovih "pozvanika" odsada će biti usko vezana uz sudbinu Isusovu. Apostol je Isusov pozvanik, no još i više "stručnjak" za Isusa.

Upravo taj vid ističe evanđelist Ivan od prvog Isusova susreta s budućim apostolima. Ovdje smo,

međutim, u drugačijem okruženju. Susret se odvija na obalama Jordana. Prisutnost budućih učenika, koji su poput Isusa došli iz Galileje kako bi doživjeli iskustvo krštenja što ga je podjeljivao Ivan, osvjetljava njihov duhovni svijet. Bili su to ljudi koji su očekivali Kraljevstvo Boje, eljni da upoznaju Mesiju, čiji je skori dolazak bio naviješten. Dovoljno im je da Ivan Krstitelj pokae na Isusa u kojemu označuje Jaganjca Bojega (usp. *Iv* 1,36), pa da se u njima rodi elja za osobnim susretom s Učiteljem. Riječi Isusova razgovora s prvom dvojicom budućih apostola vrlo su izraajne. Na pitanje: "Što traite?", oni odgovaraju protupitanjem: "Učitelju - gdje stanuješ?" Isusov je odgovor istovremeno i poziv: "Dođite i vidjet ćete" (usp. *Iv* 1,38-39). Tako pustolovina apostola započinje kao susret osoba koje se međusobno upoznaju. Za učenike započinje izravno upoznavanje Učitelja. Oni, doista, neće morati biti navjestitelji neke ideje, nego svjedoci jedne osobe. Prije nego budu poslani evangelizirati, morat će "biti" s Isusom (usp. *Mk* 3,14), uspostavljajući s njime osobni odnos. Na temelju toga, evangelizacija neće biti ništa drugo doli navještaj onoga što su doživjeli te poziv na ulazak u otajstvo zajedništva s Kristom (usp. 1 *Iv* 13).

Kome će apostoli biti poslani? U evanđelju se čini da Isus ograničava svoje poslanje samo na Izraela: "Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova" (*Mt* 15,24). Čini se da na sličan način ograničava i poslanje povjereno Dvanaestorici: "Tu dvanaesticu posla Isus uputivši ih: K poganima ne idite i ni u koji samarijski grad ne ulazite! Pođite radije k izgubljenim ovcama doma Izraelova!" (*Mt* 10,5-6). Određena moderna kritika racionalističkog nadahnuća u ovim je izričajima vidjela nedostatak univerzalističke svijesti Nazarećanina. U stvarnosti, ove se riječi moraju razumjeti u svjetlu njegova odnosa s Izraelom, zajednicom saveza. Prema mesijanskom očekivanju Boja bi se obećanja ostvarila kad bi sam Bog, putem svoga Izabranika, okupio svoj narod kao što pastir okuplja stado: "Ja ću izbaviti ovce svoje da više ne budu plijenom... Postavit ću im jednoga pastira koji će ih pasti, slugu svoga Davida: on će ih sam pasti i bit će im pastir, a ja, Gospodin, bit ću njihov Bog, i moj sluga David bit će im knez" (*Ez* 34,22-24). Isus je eshatološki pastir, koji okuplja izgubljene ovce doma Izraelova i trai ih, jer ih poznaje i ljubi (usp. *Lk* 15,4-7 i *Mt* 18,12-14; usp. i lik dobrog pastira u *Iv* 10,11slj.). Putem toga "okupljanja" Kraljevstvo se Boje navješćuje svim narodima: "Tako ću se proslaviti među narodima, i svi će narodi vidjeti sud koji ću izvršiti i ruku što ću je na njih podići" (*Ez* 39,21).

Tako Dvanaestorica, postavljeni da budu dionici samog poslanja Isusova, surađuju s Pastirom posljednjih vremena, tako što i oni idu ponajprije izgubljenim ovcama iz doma Izraelova, to jest obraćajući se narodu obećanja, čije je okupljanje znak spasenja svim narodima. Umjesto da se shvati kao protivno univerzalističkoj otvorenosti Nazarećaninova mesijanskog djelovanja, početno ograničenje njegova poslanja i poslanja Dvanaestorice na Izraela, postaje tako najdjelotvornijim proročkim znakom. Nakon Kristova muke i uskrsnuća taj će znak biti objašnjen: univerzalni karakter poslanja apostola postat će jasan. Krist će poslati apostole "po svem svijetu" (*Mk* 16,15), u "sve narode" (*Mt* 28,19; *Lk* 24,47), i "sve do kraja zemlje" (*Dj* 1,8). Poziv Prekosutra, 24. oujka, obilježava se Svjetski dan borbe protiv tuberkuloze, što su ga ustanovili Ujedinjeni narodi. To je prava prigoda da se potakne na obnovljeni napor na globalnom planu, kako bi se omogućila dostupnost neophodnih sredstava za liječenje naše bolesne braće, koja često ive u uvjetima

velikog siromaštva. Ohrabrujem sve inicijative upravljene na pomaganje i solidarnost prema njima, kako bi im uvijek bili zajamčeni dostojanstveni ivotni uvjeti.